

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ต้องการที่จะศึกษาเกี่ยวกับความต่องานการนิเทศการสอนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจในแนวคิดเกี่ยวกับความต่องานการนิเทศการสอนชั้นเรียนยิ่งขึ้น ในบทนี้จึงได้นำเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการศึกษา ความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปัญหาและความต่องานของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มากล่าวตามลำดับดังนี้คือ

1. ความหมายของการนิเทศการศึกษาและการนิเทศการสอน
2. ความจำเป็นและเป้าหมายของการนิเทศการศึกษา
3. กิจกรรมการนิเทศการศึกษา (นิเทศการสอน)
4. ความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย
5. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหา และความต่องานของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ความหมายของการนิเทศการศึกษาและการนิเทศการสอน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายคำว่า "การนิเทศการศึกษา" ไว้ในทัศนะที่แตกต่ากันคือ คาร์เตอร์ วี. กูด (Carter V. Good) ให้ความหมายว่าการนิเทศการศึกษาหมายถึง ความพยายามของเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนในการส่งเสริมความเป็นผู้นำให้กับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ในการปรับปรุงการสอน ได้แก่ การส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาชีพและการพัฒนาครู การเลือกและปรับจูนมุ่งหมายการศึกษา วัสดุสอน วิธีสอน และการประเมินผลการเรียนการสอน (22 : 539) ส่วน นพพงษ์ บุญจิตราคุญ์ ให้นิยามว่า "การนิเทศการศึกษา คือ ความพยายามในทุกวิถีทางของ

ผู้เชี่ยวชาญที่จะช่วยพัฒนาผู้ที่ทำหน้าที่ให้การศึกษาคือปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาตามเป้าหมายที่กำหนดเกิดขึ้นกับผู้เรียน" (20 : 218) สำหรับ ภิญโญ สารม มีความเห็นว่า "การนิเทศการศึกษา หมายถึง ความพยายามทุกชนิดของเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่นิเทศการศึกษา ในการแนะนำครูและผู้อื่นที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษา ให้รู้วิธีปรับปรุงการสอนหรือให้การศึกษ" (23 : 274) ส่วน กลิคแมน (Glickman) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการนิเทศการศึกษาไว้ว่า โดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงการนิเทศการศึกษา มักจะหมายถึงการนิเทศการศึกษาโดยทั่วไป (general supervision) ซึ่งเป็นเรื่องของงาน (task) และพันธกิจ (functions) ที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยทั่วไป (24 : 6)

จากทัศนะของนักศึกษาคังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การกระทำทุกชนิดของเจ้าหน้าที่ทางการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ให้สามารถปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาที่กำหนดไว้

สำหรับกรณีการนิเทศการสอน (instructional supervision) นั้น เป็นหน่วยย่อยของการนิเทศการศึกษา (24 : 6) ดังที่ กลิคแมน (Glickman) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการนิเทศการสอนไว้ว่า "การนิเทศการสอน (instructional supervision) เป็นเซตย่อย (subset) ของการนิเทศการศึกษา เป็นกระบวนการสำหรับปรับปรุงงานในชั้นเรียน และกิจกรรมที่ดำเนินในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนโดยตรง" (24 : 6)

ส่วนความหมายของการนิเทศการสอนนั้น สมาคมศึกษานิเทศก์ของประเทศไทย ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง การนิเทศแบบตรง (direct supervision) ที่ผู้ทำการนิเทศไปมีปฏิสัมพันธ์กับครูหรือผู้สอน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้คุณภาพการสอนดีขึ้น ซึ่งการนิเทศแบบตรงนี้เป็นกรณีแบบรายบุคคลที่ศึกษานิเทศก์ทำกับครู โดยอาจทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ การนิเทศการสอนนั้นจะเกิดขึ้นจากการที่ศึกษานิเทศก์วางแผนเอง หรือเกิดจากความต้องการของครูก็ได้ แต่ในปัจจุบันแนวโน้มของการนิเทศการสอนนี้

จะเป็นไปในทางนิเทศตามความต้องการของครู หรือตามคำขอมากขึ้น (25 : 60)

จากทัศนะเกี่ยวกับความหมายของกรณีเทศการสอนดังกล่าว พอสรุปได้ว่า กรณีเทศการสอนหมายถึง กรณีเทศที่ผู้ทำหน้าที่นิเทศไปมีปฏิสัมพันธ์กับคณาการสอนที่ผู้สอน คือครู โดยตรง แต่จะมีผลทางอ้อมต่อนักเรียนโดยกรณีเทศจะผ่านไปยังผู้สอนก่อนเพื่อช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ความจำเป็นและเป้าหมายของกรณีเทศการศึกษา

การที่สังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มีผลทำให้การศึกษาต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทั้งในส่วนที่เป็นนโยบาย จุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้างหลักสูตร กระบวนการเรียน การสอน และการประเมินผลเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม ครูย่อมมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้การศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ โดยเชื่อว่า ถ้าหากครูมีคุณภาพ การเรียนการสอนย่อมมีประสิทธิภาพสูง และส่งผลให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้นด้วย ดังนั้น จากการศึกษาเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การสอนของครูจึงจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ และบุคคลที่จะช่วยครูได้ก็คือ ศึกษานิเทศก์ ทั้งนี้ วิจิตร วรุตมางกูร และคณะกล่าวว่า กรณีเทศการศึกษามีความจำเป็นต่อการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ การศึกษาจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบันโรงเรียนยังมีปัญหาในเรื่องของการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่เพิ่งเริ่มใช้ ซึ่งบางส่วนไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ครูจึงประสบปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอน ที่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการศึกษาเป็นอย่างมาก (26 : 11 - 12) ศึกษานิเทศก์จึงต้องรับหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือครูในปัญหาดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ กรณีเทศการศึกษาจึงกลายเป็นความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีขึ้นในการจัดการศึกษา ทั้งนี้ นพพงษ์ บุญจิตรราษฎร์ กล่าวถึงความจำเป็นของกรณีเทศการศึกษาวามีสาเหตุและองค์ประกอบต่าง ๆ มาจาก

1. การเปลี่ยนแปลงระบบของการจัดการศึกษา
2. การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกลไกการพัฒนาหลักสูตร
3. ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว
4. ความเฉื่อยชาและนิ่งเฉยและขาดความสนใจของครู ควรได้รับการกระตุ้นให้
กันตัวอยู่เสมอ
5. วิทยาการ สังคม และวัฒนธรรม ที่เปลี่ยนแปลงไป
6. การขาดประสบการณ์ของครูใหม่ หรือครูเก่า ที่ก้าวไม่ทันต่อเทคนิคและวิธีการ
สอนใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น
7. ผลการค้นคว้าวิจัยใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในวิชาต่าง ๆ ควรได้รับการเผยแพร่และ
แปลความหมายออกเป็นการปฏิบัติ เพื่อให้การศึกษาได้ก้าวหน้าและงอกงามขึ้น
8. ปรัชญาและอุดมการณ์ทางการจัดการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป ควรได้รับการ
ถ่ายทอดและสนองตอบของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (20 : 251 - 252)

จากข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นในการนิเทศการศึกษาดังกล่าว พอจะกล่าวสรุป
ให้ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้นจากข้อคิดเห็นของ วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์ ที่เน้นให้เห็นถึงความ
จำเป็นของการนิเทศการศึกษาว่า ถึงแม้ว่าเราจะสามารถหาครูผู้มีความรู้ความสามารถเข้า
มาสู่ระบบการศึกษาได้ ความต้องการการนิเทศการศึกษาก็ยังคงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะ
กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการศึกษา เช่น
การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในระดับต่าง ๆ การผลิตครูซึ่งบางครั้งสถาบันผลิตครูนั้นยังไม่สามารถ
ผลิตครูที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ อีกทั้งเมื่อครูไม่ทำงานในสถานศึกษาแล้ว ครูจำเป็นจะต้องได้
รับการฝึกอบรมประจำการอยู่ตลอดเวลาเพื่อฝึกฝนทักษะ และเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์อยู่
เสมอ และเพื่อความคุ้มครองรักษามาตรฐานการศึกษาของประเทศให้ดำเนินไปในแนวทางเดียวกัน
จึงทำให้ศึกษานิเทศก์ซึ่งในฐานะเป็นตัวแทนการเปลี่ยนแปลง (change agent) จำเป็น
ต้องเข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลง พัฒนา คุ้มครอง และรักษามาตรฐานการศึกษา รวมทั้ง
ยกระดับการศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยทำงานร่วมกับครู อาจารย์ ผู้บริหารการศึกษา
และคณะบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษา (27 : 8)

การปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม จะประสบผลสำเร็จได้ต้องมีเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมาย กำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้ได้ผล การปฏิบัติงานที่ขาดจุดมุ่งหมาย ย่อมก่อให้เกิดความลังเลไม่แน่ใจของผู้ปฏิบัติ ในที่สุดงานนั้นก็ไม่สำเร็จ แต่เนื่องจากงานนิเทศ การศึกษาเป็นงานที่ละเอียดอ่อนและสลับซับซ้อน เพราะเป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ เป็น งานที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษา จึงจำเป็นต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เป็นไปในแนวทางเดียวกันสำหรับยึดปฏิบัติ เพื่อการดำเนินงานจะได้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุจุดมุ่งหมายในการนิเทศการศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ครูดำเนินการสอนตามหลักสูตร และให้ได้ผลตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. เพื่อให้ครูได้ตระหนักถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการจัดการศึกษา ทั้งให้สามารถแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ เพื่อให้เกิดผลดีต่อการศึกษาของนักเรียน
3. เพื่อพัฒนาหลักสูตรและการสอนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็น
4. เพื่อรักษา พิจารณา ส่งเสริม ควบคุมคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาในทุกระดับ
5. เพื่อให้ความช่วยเหลือและประสานงานในทางวิชาการแก่กรมเจ้าสังกัด กระทรวง และสถานศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนงานขององค์การระหว่างประเทศ (19 : 2)

โทมัส เอช. บริกส์ และ โจเซฟ จัสท์แมน (Thomas H. Briggs and Joseph Justman) ให้ความเห็นว่าการนิเทศการศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางอาชีพ ส่งเสริมความเจริญของงานของครู ปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้น และเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน (28 : 406)

ส่วน พันธ์ หินนาคินทร์ มีความเห็นว่า ทั้งการนิเทศการศึกษาและการนิเทศการสอนต่างก็มีเป้าหมายสำคัญอย่างเดียวกันคือ เป็นความพยายามที่จะปรับปรุงสภาพการเรียน การสอนของครูให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงขึ้นโดยกล่าวว่า "การนิเทศการสอน (หรือจะเป็นการนิเทศการศึกษาก็ตาม) มีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่การปรับปรุงส่งเสริมการเรียนการสอน

ของครูให้ดีขึ้น การนิเทศการสอนมีโครงการบังคับหรือคอยจับผิด แต่เป็นการช่วยเหลือร่วมมือ
ซึ่งกันและกันเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น" (29 : 2)

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงเป้าหมายของการนิเทศการศึกษาและการนิเทศการสอนโดยสรุป
ก็คือ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของครู พัฒนาคณาจารย์ และพัฒนาหลักสูตรให้บรรลุจุดมุ่ง
หมายของการศึกษา

จากบทความที่นำเสนอทั้งหมด จะเห็นได้ว่า การนิเทศการศึกษาและการนิเทศการ
สอนมีความจำเป็นและมีเป้าหมายสำคัญต่อการจัดการศึกษาในโรงเรียน เพราะจะเห็นว่าแม้ใน
โรงเรียนจะมีครูที่มีความรู้ความสามารถ มีผู้บริหารที่มีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการ
ทุกด้านก็ตาม การนิเทศการศึกษาก็ยังเป็นความจำเป็นและมีเป้าหมายสำคัญต่อการจัดการศึกษา
ในโรงเรียน เพราะการนิเทศการศึกษาจะช่วยประสานความคิดเห็น ความเข้าใจอันดีระหว่าง
ครูกับผู้บริหาร ชวนนำวิธีการสอน เทคนิคการสอนใหม่ๆ ผลการวิจัยใหม่ๆ ที่ควรเผยแพร่
มาสู่ครู เพื่อให้ครูก้าวทันความเปลี่ยนแปลงทางสังคม เป็นการช่วยพัฒนาทั้งคุณภาพของ
บุคลากรและคุณภาพของการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ และบังเกิดประสิทธิผลต่อการศึกษานองชาติ

กิจกรรมการนิเทศการศึกษา

กิจกรรมการนิเทศการศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้การนิเทศการศึกษา หรือ
การนิเทศการสอนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ เพราะกิจกรรมการนิเทศการศึกษาสามารถทอ
สนองความต้องการการนิเทศการสอนของครูได้ในกรณีที่ครูประสบปัญหาและอุปสรรคในการ
ปฏิบัติงาน กิจกรรมการนิเทศจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือช่วยปรับปรุงคุณภาพของการจัดการ
เรียนการสอนของครูให้ดีขึ้น ดังนั้นในการวิจัยนี้จึงได้นำเอากิจกรรมการนิเทศการศึกษาส่วน
หนึ่งมากล่าวไว้ดังต่อไปนี้

1. การประชุม (25 : 17 - 18, 28, 30 : 46 - 47)

การประชุมเป็นกิจกรรมที่จัดทำกันบ่อย และรู้จักกันดีอยู่แล้ว เช่น การประชุม
ปรึกษาหารือ การประชุมชี้แจง เช่น ชี้แจงโครงสร้างของหลักสูตร ม.ศ.1 ปลาย 2524 การ

ประชุมทางวิชาการเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เป็นต้น การจัดประชุมของโรงเรียนส่วนใหญ่มุ่งการชี้แจงหรือชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับแนวปฏิบัติต่าง ๆ ของโรงเรียน

2. การฝึกอบรม (25 : 107, 31 : 45, 32 : 211)

การฝึกอบรมเป็นวิธีการให้ความรู้หรือถ่ายทอดความรู้ให้กับบุคคลในองค์กรหรือหน่วยงานวิธีหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้การฝึกอบรมมีหลายแบบ และเป็นที่ยอมรับใช้กันอย่างกว้างขวาง เพราะเชื่อว่าการฝึกอบรมจะช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ขององค์กรได้ การฝึกอบรมมักจัดให้มากขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และทัศนคติแก่ผู้เข้ารับการอบรมเพื่อให้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับงานที่ผู้นั้นมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่ การฝึกอบรมจะเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น เรียกว่า การประชุมอบรม ซึ่งเหมาะสำหรับทำกับคนกลุ่มใหญ่ โรงเรียนอาจจัดทำขึ้นเอง หรือเป็นโครงการในกลุ่มโรงเรียนก็ได้ หรือเรียกว่าการอบรม เป็นต้น การฝึกอบรมเป็นการประชุมในอีกลักษณะหนึ่ง แต่มักจะเป็นการประชุมที่ประกอบด้วยกิจกรรมหลายอย่าง เช่น การบรรยาย การอภิปรายซักถามปัญหา การสาธิต นอกจากนั้นการฝึกอบรมมักจัดเฉพาะเรื่องและใช้เวลานานกว่าการประชุมธรรมดา โดยมีการเลือกเรื่องที่จะฝึกอบรมรวมทั้ง เนื้อหาหรือหลักสูตรฝึกอบรมด้วย

3. การประชุมปฏิบัติการ (31 : 46, 27 : 101)

การประชุมปฏิบัติการมีลักษณะ เช่น เกี่ยวกับการประชุมอบรม กล่าวคือ อาจจะมีการอบรมให้ความรู้เฉพาะปัญหาหาก่อน แต่เป้าหมายสำคัญนอกเหนือจากความรู้ความเข้าใจเฉพาะเรื่องแล้ว คือ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานเป็นการมุ่งจะให้ผู้เข้ารับการอบรมฝึกภาคปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเน้นปัญหาที่จะนำมาปฏิบัติได้และให้ลงมือกระทำมากกว่าการนั่งหรือพูดเฉย ๆ มีการวิเคราะห์วิจารณ์ และการถกเถียงปัญหาเพื่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน ดังนั้น ในการประชุมปฏิบัติการจึงมีภาคปฏิบัติเพื่อให้ผู้เข้าประชุมปฏิบัติการได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วย เช่น การประชุมปฏิบัติการทำแผนการสอน การผลิตอุปกรณ์และเครื่องมือ การใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ การทำคู่มือ เป็นต้น

4. การประชุมสัมมนา (32 : 211) เหมาะสำหรับการแก้ปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และเหมาะกับกลุ่มเล็ก ผู้เข้าประชุมได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นมากกว่าการประชุมแบบอื่น การประชุมสัมมนาอาจจะทำเฉพาะโรงเรียนหรือทำร่วมกับกลุ่มโรงเรียนก็ได้ (32 : 211)

5. การให้คำปรึกษาแนะนำ (25 : 20, 22 : 211) ผู้มีเทศน์จะใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแนะนำ หลังจากที่ได้รับข้อมูลหรือปัญหาจากครูแล้ว ซึ่งอาจจะให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่มย่อยก็ได้ เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของครู การให้คำปรึกษาหรือแนะนำเป็นรายบุคคลอาจกระทำหลังจากการสังเกตชั้นเรียน หรือตามความต้องการของผู้มาปรึกษา หรืออาจเป็นเรื่องปัญหาส่วนตัว หรือปัญหาทางวิชาชีพ (25 : 20) ก็ได้ แต่พึงระลึกว่าการให้คำปรึกษาแนะนำนั้นควรเป็นคำแนะนำที่เกิดจาก "การขอคำแนะนำ" และปฏิบัติตามได้ ไม่ใช่คำแนะนำที่สั่งสอนหรือยัดเยียดให้โดยที่ผู้รับไม่ต้องการ (32 : 211)

6. มุมหนังสือ เป็นแนวคิดในการใช้เอกสารให้ความรู้ หรือการจัดตั้งศูนย์วิชาการ (31 : 49) หรือศูนย์รวมเอกสาร หนังสือ ตำรา และวัสดุอุปกรณ์เพื่อครูจะได้มีแหล่งในการศึกษาค้นคว้าเฉพาะเพื่อพัฒนาวิชาชีพการจัดการเรียนการสอนของตน ซึ่งในโรงเรียนเองก็ควรจัดห้องเฉพาะซึ่งจะใช้เป็นศูนย์รวมเอกสารต่าง ๆ เช่น คู่มือครู หลักสูตร กฎระเบียบ ตลอดจนเอกสารที่ไต่จากกรมในที่ต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาอื่น ๆ ได้ศึกษาค้นคว้าได้ โดยอาจจะเรียกว่า "ห้องสมุดเฉพาะสำหรับครู" หรือหากไม่สามารถจัดห้องพิเศษให้ได้ก็อาจจะจัดไว้มุมใดมุมหนึ่งของห้องธุรการของโรงเรียน และอาจจะเรียกว่า "มุมหนังสือ" ก็ได้ (33 : 17)

7. การเยี่ยมชั้นเรียน เป็นวิธีที่ผู้เทศน์เทศพบและสังเกตการสอนของครูเป็นรายบุคคล จุดประสงค์สำคัญ ๆ เพื่อกระตุ้นให้ครูปรับปรุงการสอน แนะนำครู ศึกษาปัญหาครู และประเมินผลการสอนของครู การเยี่ยมชั้นเรียนเป็นวิธีเก่าแก่ที่ได้ผลดีมากหากผู้เทศน์ปฏิบัติถูกต้อง การเยี่ยมชั้นเรียนอาจเกิดขึ้นจากการที่ผู้เทศน์เทศวางแผนไปพิเศษเองหรือเกิดจากความประสงค์ของครูก็ได้ (25 : 59)

8. การสาธิตการสอน คือการนิเทศแบบแสดงตัวอย่างใหญ่ เช่น การใช้เครื่องมือ การประดิษฐ์สิ่งของ การผลิตอุปกรณ์ การสอนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือการสาธิต การสอนก็คือ การแสดงวิธีการจัดการเรียนการสอนให้ครูคนอื่น ๆ ได้ชม โดยครูในโรงเรียน เป็นผู้สาธิตเอง หรือเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาจากภายนอกมาสาธิตก็ได้ ซึ่งจะช่วยให้ความรู้และประสบการณ์ให้ครูมากขึ้น (32 : 211 - 213)

9. การศึกษานอกสถานที่ หรือการไปเยี่ยมชมโรงเรียนอื่น (32 : 211 - 213, 25 : 19) การไปศึกษานอกสถานที่อาจจัดในลักษณะไปเยี่ยมโรงเรียนในกลุ่มเดียวกัน โรงเรียนต่างกลุ่ม ไปดูโรงเรียนที่มีโครงการดีเด่น ครูจะได้เห็นสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งอาจดีกว่าหรือดีกว่าโรงเรียนของตนเอง ครูก็จะเกิดการเปรียบเทียบ ทำให้ได้แนวทางในการแก้ปัญหา ทำให้เกิดกำลังใจในการทำงานและปรับปรุงงานของตนเอง (32 : 211-213)

10. การจัดทำเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จะช่วยให้อ่านช่วย ช่วยการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ให้โดยลัดก็เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อครูอย่างมาก เช่น คำอธิบายเพื่อความกระจ่างแจ้งในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักสูตร แบบฟอร์มต่าง ๆ ความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอน รวมทั้งเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ (32 : 211 - 213) โรงเรียน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดทำไว้บริการครู

11. การศึกษาค้นคว้า วิจัย ทดลอง เพื่อหาข้อสรุปในบางเรื่อง เป็นวิธีการนิเทศ อีกวิธีหนึ่งที่นิเทศและครูสามารถดำเนินการร่วมกันได้ เช่น การทดลองวิธีสอน ทดลองกิจกรรมในโรงเรียน ทดลองการใช้วัสดุอุปกรณ์และแบบเรียน ทดลองการใช้ขอทดสอบ (31 : 49) วิจัยปัญหาท้องถิ่นหรือทดลองวิธีการวัสดุใหม่ ๆ (25 : 19)

12. การส่งเสริมให้ครูเขียนบทความทางวิชาการ เป็นการช่วยส่งเสริมให้ครูมีความก้าวหน้าในวิชาชีพซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งในการจัดกาการนิเทศการศึกษา (31 : 37 - 38) ดังนั้นหน้าที่ของนิเทศอีกประการหนึ่งก็คือ การส่งเสริมให้ครูรู้จักใช้เวลาว่าง เพื่อสร้างเสริมสติปัญญา และความสนใจในสิ่งที่ทำงาน (31 : 39)

13. การส่งเสริมการศึกษาต่อ การส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ในมหาวิทยาลัยหรือเรียนทางไปรษณีย์ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าให้กับครู ประจำการ (31 : 38 - 39) เพราะการศึกษาคือของครูจะทำให้ครูได้เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในอันที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนของครูต่อไป

จากกิจกรรมของการนิเทศการศึกษากังกล่าว จะมีส่วนช่วยพัฒนาครูให้สามารถ ปฏิบัติงานการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะกิจกรรมการนิเทศการศึกษาเปรียบเสมือน เครื่องมือช่วยปรับปรุงคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่ง ย่อมจะส่งผลดีต่อการศึกษานักเรียน และการศึกษาของชาติในที่สุด

ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการในประเทศไทยได้เริ่มค้นมาตั้งแต่ ในสมัยรัชกาลที่ 3 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว นับตั้งแต่อังกฤษเข้ามาติดต่อกับ ไทย ในปี พ.ศ. 2361 (3 : 256) และเป็นที่นิยมมากยิ่งขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยเริ่มมีการค้นคว้าเกี่ยวกับการศึกษาแบบยุโรปมากขึ้น เพราะ อารยธรรมทางตะวันตกได้แผ่ขยายเข้าสู่ประเทศไทยอย่างรวดเร็ว ผ่านมาทางมิชชันนารี หรือ หมอสอนศาสนาต่าง ๆ ที่เปิดทำการสอนขึ้นในลักษณะของระบบโรงเรียน โดยชาวต่างประเทศในไทยและประกอบกับขณะนั้นลัทธิอาณานิคมเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง ประเทศเพื่อนบ้านรอบ ๆ ตัวเรากลับเป็นเมืองขึ้น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในขณะนั้นเป็นอย่างดี จึงมีพระราชดำริให้มีการจัดการศึกษาแบบยุโรปขึ้น (4 : 27 - 30) แต่การศึกษายังจำกัดอยู่ในวง เฉพาะที่ เฉพาะกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นั้นยังคงสอนกันในครอบครัวและวงเครือญาติ จ้างครูพิเศษมาสอน (34 : 177) ดังนั้นจุดหมายของการเรียนภาษาอังกฤษในสมัยแรก ๆ จึงเป็นไปเพื่อศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ ทาง วิทยาศาสตร์ การเกษตร สรีรวิทยา และภูมิศาสตร์ และที่สำคัญคือ เพื่อมิให้เสียเปรียบ เวลาติดต่อกับฝรั่ง โดยใช้ครูผู้เป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน (35 : 32 - 33)

ครั้นต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจการเมือง และสังคม ขยายตัวอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอิทธิพลทางด้านสติปัญญาและความคิดแบบตะวันตก และการคุกคามจากจักรวรรดินิยมตะวันตก การจัดการศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสนองความต้องการของบ้านเมืองที่องการคนมีความรู้เข้ารับราชการ เพื่อหลีกเลี่ยงความเสียเปรียบทางการเมืองกับต่างชาติ ประชาชนนิยมเรียนภาษาอังกฤษกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นการจัดการศึกษาซึ่งเข้าสู่ระบบโรงเรียนอย่างแท้จริง (36 : 97 - 98) โดยเริ่มมีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไทยเป็นครั้งแรกอย่างเป็นทางการที่โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ เมื่อปลายปี พ.ศ. 2424 (6 : 5) ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญเรื่อยมาจนกลายเป็น "ความจำเป็น" อย่างหนึ่งซึ่งประชาชนคาดหวังว่าจะได้รับการบริการจากการศึกษาซึ่งรัฐจัดให้ และรัฐบาลเองก็ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าไว้ในหลักสูตรนับตั้งแต่มีการประกาศใช้หลักสูตร ในปี พ.ศ. 2450 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมา (3 : 256) โดยมีการจัดลำดับชั้นเรียน มีหลักสูตรชั้นมูล และชั้นประถมศึกษา โดยให้เริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นสูงสุดของชั้นมูล ให้แทรกภาษาอังกฤษทีละน้อย ๆ จนตลอดชั้นประถม เพื่อจะได้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษา ต่อมาในปี พ.ศ. 2475 ก็ได้กำหนดชั้นมูลศึกษาหรืออนุบาลสำหรับเด็กอายุต่ำกว่าเกณฑ์บังคับ ก็มีการสอนภาษาอังกฤษในเวลาพิเศษ ทั้งชั้นอนุบาลและชั้นประถมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาต่อไป (25 : 32 - 35) ซึ่งตลอดเวลานับแต่เริ่มมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 จนกระทั่งมีการจัดดำเนินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกที่พระตำหนักสวนกุหลาบ ในปี พ.ศ. 2424 และในที่สุดได้มีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าไว้ในหลักสูตรเมื่อปี พ.ศ. 2450 นั้น ภาษาอังกฤษยังคงเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนของประเทศไทยตลอดมา อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาทั้งกล่าวได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจุดประสงค์ของหลักสูตรไปบ้าง เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นของสังคมไทยในขณะนั้น ดังจะเห็นได้จากสมัยแรก ๆ คนไทยเรียนภาษาอังกฤษเพื่อไม่ให้เสียเปรียบเมื่อเวลาติดต่อกับคนต่างชาติ และต้องการคนมีความรู้เข้ารับราชการ จึงต้องใช้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ต่อมาจุดประสงค์

เปลี่ยนไปเพื่อให้สามารถเรียนภาษาอังกฤษติดต่อกับต่างประเทศไทย การสอนจึงเน้นหลัก ไวยากรณ์ แล อ่าน และคัดเขียนลายมือ เป็นตน (37 : 3)

ครั้นต่อมาได้มีการประกาศใช้หลักสูตร พ.ศ.2503 ซึ่งกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งในหลักสูตรที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนตั้งแต่ชั้น ป.5 ขึ้นไป โดยกำหนด จุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า "เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษาสำหรับการติดต่อกันระหว่างชาติ และเพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรม วรรณคดีของชนชาติที่เป็นเจ้าของภาษา ตลอดจนมีความรู้ในทักษะทั้งสี่ คือ การ ฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามควรแก่ระดับชั้น" (38 : 9 - 13) ดังนั้นการ จัดสภาพการเรียนการสอนจึงเน้นการพัฒนาทักษะทั้งสี่ควบคู่ไปกับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ระบบเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์

ประเทศไทยใช้หลักสูตร พ.ศ.2503 มาเป็นเวลานาน ซึ่งในช่วงเวลาอันยาวนาน ของการใช้หลักสูตร พ.ศ.2503 ดังกล่าว บุคคลสำคัญต่าง ๆ ในวงการศึกษากำหนดวิเคราะห์ วิจัยถึงข้อดีและข้อเสียของการใช้หลักสูตรดังกล่าวอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลจาก การวิเคราะห์หลักสูตร พ.ศ.2503 ของคณะกรรมการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในปี พ.ศ.2515 ที่ระบุไว้ว่า หลักสูตรที่ใช้อยู่กำหนดความ มุ่งหมายไว้มากเกินไป และไม่สอดคล้องกับวุฒิภาวะของเด็ก ทั้งยังเป็นสากลเกินไป มีได้คง อยู่บนสภาพความเป็นไปอย่างแท้จริงของบ้านเมือง ในด้านเนื้อหาสาระและเวลาเรียนที่กำหนด ไว้ ส่วนใหญ่เป็นความรู้ประเภท "รู้ไว้ใช้ว่า" ซึ่งหาได้เป็นความรู้ที่มีส่วนพัฒนาระบบความคิด หรือสามารถนำไปปรับปรุงการดำรงชีวิตให้มาสู่จุดเจริญขึ้นไป เช่น วิชาภาษาอังกฤษ (39 : 100 - 101) ผลจากความคิดเห็นและการวิเคราะห์วิจัยของบุคคลต่าง ๆ จึงมีส่วนทำให้ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในช่วงหลัง ๆ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

ผลจากการวิเคราะห์วิจัยดังกล่าวยิ่งทำให้เห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า หลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2503 ที่ประกาศใช้มาเป็นเวลานานนั้น ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยที่กำลัง เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการศึกษา ดังนั้นความ

พยายามในอันที่จะเปลี่ยนแปลงทิศทางการศึกษาของไทยจึงได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจังในช่วงเวลาของการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา ใน พ.ศ.2517 ซึ่งจากแนวปฏิรูปการศึกษาเป็นผลให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 ซึ่งใช้เป็นแม่บทที่ทิศทางการศึกษาไทยในอนาคต และเพื่อจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบชั้นเรียนจากระบบ 7 : 3 : 2 เป็นระบบ 6 : 3 : 3 และเริ่มใช้หลักสูตรใหม่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2521 ส่วนในปีต่อ ๆ ไปจะเริ่มใช้หลักสูตรใหม่ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ระดับละหนึ่งชั้น จนกว่าจะใช้หลักสูตรใหม่ครบหมดทุกชั้นในปีการศึกษา 2526 (39 : 5 - 6)

ความพยายามในอันที่จะเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ดังกล่าว ได้เริ่มดำเนินมาตั้งแต่ พ.ศ.2513 กล่าวคือ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ร่วมมือกับองค์การการศึกษาและวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือเรียกชื่อย่อว่า ยูเนสโก (UNESCO) ตั้งสถาบันส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อดำเนินการพัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ทุกระดับ ต่อมาก็ได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตร (ชื่อย่อ กปส.) เพื่อปรับปรุงหลักสูตรวิชาอื่น ๆ ทุกระดับ (8 : 21 - 24) ซึ่งรวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษด้วย ซึ่งในระยะ พ.ศ.2513 นี้ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษยังไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงเพราะยังอยู่ในระหว่างการวิเคราะห์ วิจัย ทดสอบผลสภาพการเรียนการสอนอยู่ จนกระทั่งในปี พ.ศ.2514 ผลที่ได้จากการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของศูนย์ภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย ร่วมกับประธานคณะกรรมการประสานงานโครงการภาษาอังกฤษระดับชาติ (40 : 1 - 2) และจากความคิดเห็น รวมทั้งผลการวิจัยของบุคคลต่าง ๆ ได้แสดงให้เห็นว่า สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ได้รับความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งด้านที่เกี่ยวกับผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียน และผู้บริหารการศึกษา และผลการวิจัยยังพบว่า การบังคับให้เด็กเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มภาษาต่างประเทศโดยไม่สมัครใจนั้น ย่อมบรรลุผลได้ยาก (40 : 1 - 2, 6 : 5 - 6) ผลจากความคิดเห็นดังกล่าวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษอย่างมากในปี พ.ศ.2518 ซึ่งอยู่ในช่วงการปรับปรุงหลักสูตรของ กปส. ดังกล่าวข้างต้น ต่อมากระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศ

ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ขึ้น โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกมีวิชาบังคับอีกต่อไป (41 : 3)

ต่อมาในปี พ.ศ.2520 ความสำคัญของภาษาอังกฤษเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพการตั้งบ้านเมืองและความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนปรัชญาการปกครองประเทศ ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางว่า หลักสูตรควรจะกำหนดให้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นใด ระหว่างชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทำให้เกิดความขัดแย้งเป็น 2 ฝ่าย และหัวข้อการวิพากษ์วิจารณ์ได้แผ่ขยายกว้างออกไปทุกปี (42 : 71 - 73) จนในที่สุดเมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรจนสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งกำหนดระบบโรงเรียนเป็น 6 : 3 : 3 ดังกล่าวแล้วข้างต้น จึงได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 ขึ้น มีผลทำให้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ วิชาภาษาอังกฤษกลายเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (43 : คำนำ, 25 - 26) และมีผลต่อเนื่องมาถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ด้วย โดยกระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้กรมวิชาการรับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยการรวบรวมข้อมูลที่ได้รับจากการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2518 และฉบับ พ.ศ.2503 มาพิจารณา หลังจากการพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว กรมวิชาการจึงได้จัดทำรายละเอียดของหลักสูตรและเสนอต่อกระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาจึงได้ประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ขึ้น และเริ่มใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2524 เป็นต้นไป ซึ่งนับว่าเป็นหลักสูตรที่ได้รับการพัฒนาให้ต่อเนื่องจากหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 จึงนับว่าเป็นหลักสูตรหลังหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 (44 : คำนำ) ซึ่งหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2524 นั้น เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง โดยมุ่งเน้นการเรียนกลุ่มวิชาที่ผู้เรียนประสงค์จะใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพโดยตรง นอกจากนั้นยังเป็นพื้นฐานสำหรับการหาความรู้เพิ่มเติมและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความรู้และคุณสมบัติทางประการที่พลเมืองไทยทุกคนมีร่วมกัน ตลอดจนความแตกต่างกันของบุคคล

ความหลากหลายของความรู้และอาชีพ พื้นฐานและพัฒนาการทางเศรษฐกิจ และสังคมของ
ท้องถิ่นและประเทศชาติเป็นสำคัญ (45 : คำแถลง)

ดังนั้นเพื่อสนองขอบเขตการรมย์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2524 จึง
กำหนดให้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกตามความถนัด ความความสามารถ หรือตาม
ความสนใจของนักเรียน โดยโรงเรียนอาจจะจัดให้เป็นวิชาเลือกตามแผนการเรียนหรือวิชา
เลือกเสรีก็ได้ เพราะหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดรายวิชาไว้ให้เลือกอย่างกว้างขวาง
ทั้งทางคำอ่านอาชีพและสามัญ ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนเพื่อประกอบอาชีพ เพื่อ
ให้เป็นวิชาการพื้นฐานสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อให้มีความรู้เพียง
พอต่อการฝึกฝนทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ ทั้งจุดประสงค์ของวิชาทั้งนี้คือ

1. ให้มีการพัฒนาในคำหลักสูตรและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร
อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน
ในงานอาชีพ และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้พัฒนาการในการอ่าน และการฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ
และเพื่อพัฒนาความรู้สึกนึกคิด
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไป
สู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน (44 : 38)

โดยสรุปแล้วหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2524 ได้ระบุ
ว่า การเรียนการสอนนั้นจะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบความถนัด ความสนใจ และความ
สามารถของตน และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ และเป็นพื้นฐาน
ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หลักสูตรจะมุ่งเน้นการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้
ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามกาลเทศะ โดยอาศัยการฝึกฝนทักษะทั้ง 4
คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมและชีวิตความเป็น
อยู่ของชนชาติเจ้าของภาษา เพื่อความเข้าใจอันดีต่อกัน ดังนั้นก่อนการสอนครูจึงต้องทำ
ความเข้าใจกับจุดประสงค์ของหลักสูตรให้แจ่มชัดที่สุด เพราะหลักสูตรจะเป็นตัวกำหนดทิศทาง
ของการสอน

จากความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้นำเสนอข้างแก่มัย
 รัชกาลที่ 3 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว จนถึงปัจจุบัน จะเห็นว่าหลักสูตรวิชา
 ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอยู่ตลอดเวลาตามสภาพความเป็นของสังคม เศรษฐกิจ
 และการเมืองในขณะนั้น ดังนั้นจึงทำให้สภาพการเรียนการสอนต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย ทั้งนี้
 เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่หลักสูตรตั้งไว้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและความต้องการของครูเกี่ยวกับการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ

สำหรับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะ เป็นเอกสารและงาน
 วิจัยทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ โดยศึกษาวิเคราะห์แยกเป็นประเด็นดังนี้คือ ปัญหา
 และความต้องการในค่านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์
 การสอน และการวัดและการประเมินผล ทั้งนี้เพื่อความสะดวกต่อการศึกษาและ สอดคล้องกับ
 แนวทางในการพัฒตามความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา 12 ทลลค
 จนสะดวกต่อการหาแนวทางในการแก้ปัญหาได้ง่ายขึ้น

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในค่านหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตรนั้นมีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย และมีความหมายแตกต่างกัน
 กันในแต่ละทัศนะเช่น คาร์เตอร์ วี. กูด (Carter V. Good) ให้ทัศนะว่า หลักสูตรคือ
 เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบใหญ่ไว้เรียนโคศึกษาเพื่อให้จบชั้นหรือประกาศนียบัตรในหมวดวิชาที่
 สำคัญ หรือหลักสูตรคือ ค่าโครงทั่วไปของเนื้อหาหรือสิ่งเฉพาะที่คองสอน ที่โรงเรียนจัดให้
 แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีความรู้จบชั้นหรือได้รับประกาศนียบัตรเพื่อที่สามารถเข้าเรียนต่อในทาง
 อาชีพต่อไป หรือหมายถึงกลุ่มวิชาและการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้นักเรียนได้เล่าเรียน
 ภายใต้การแนะนำของสถานศึกษา (22 : 149) ส่วน สวัสดิ์ จงกล ให้ความหมายของ
 หลักสูตรว่าหมายถึง ข้อกำหนดที่วางค้วจุมุงหมายของการศึกษา เนื้อหาสาระและแนวการใช้หลัก.

สูตรเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษา (8 : 20) และกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรคือข้อกำหนด แผนการเรียนการสอนอันเป็นส่วนรวมของประเทศเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษา แห่งชาติ (43 : 4)

จากทัศนะเกี่ยวกับความหมายของหลักสูตรดังกล่าวพอสรุปได้ว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่ กำหนดแนวทางหรือแผนการเรียนการสอน หรือรูปแบบของการเรียนการสอนให้มุ่งไปสู่จุดหมาย ที่กำหนดไว้ โดยหมายรวมถึงทุกอย่างที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ตลอดจนกิจกรรม ประสม- การณ์ทุกอย่างที่ชักให้เด็ก รวมถึงการสอนของครูในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนด้วย

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนทุกวิชา ก่อนการสอนครูจำเป็นต้องทำความเข้าใจ ในเรื่องเกี่ยวกับหลักสูตรให้ชัดเจนถูกต้องเสียก่อน เพื่อให้การสอนดำเนินไปในแนวทาง เดียวกันอย่างถูกต้อง ซึ่งย่อมจะทำให้การสอนได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้ได้ผลดีเช่นเดียวกัน ก่อนการสอนควรจะต้องทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ให้แจ่มชัดที่สุด เพราะจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จะช่วยให้ครูเตรียมการสอนได้อย่างถูกต้อง และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ทั้งไว้ในหลักสูตร ทั้งที่ กานดา ณ ปลายทาง กล่าวว่า ในการ สอนภาษาอังกฤษให้ไต่ผลนั้น

ก่อนการสอนครูจะต้องทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนที่ทั้ง ไว้ในหลักสูตรเสียก่อนว่า หลักสูตรมุ่งหวังให้เกิดสิ่งใดในตัวผู้เรียน เพราะ จุดมุ่งหมายดังกล่าวจะเป็นเครื่องบ่งบอกถึงวิธีสอนที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายนั้น ๆ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรจึง เปรียบเสมือนคุณแจ้ไข ไปสู่วิธีสอนและการเตรียม การสอนของครู ครูจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายให้แจ่มชัดที่สุด เพราะการเตรียมการสอนโดยใช้วิธีสอนใด ๆ ก็ตาม ที่เห็นว่าดีที่สุดจะไร้คุณค่า ถ้าไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ทั้งไว้ตามหลักสูตร (6 : 20)

จากข้อคิดเห็นของ กานดา ณ ปลายทาง ดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า หลักสูตรมี ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน เพราะหลักสูตรเป็นสิ่งที่กำหนดแนวทางหรือ

แผนการเรียนการสอน หรือรูปแบบของการสอนใหม่ลงไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจหลักสูตรให้แจ่มชัดที่สุดก่อนการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง จุดหมาย หลักการ โครงสร้าง และเกณฑ์การใช้หลักสูตร เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน เพราะเมื่อครูมีความเข้าใจในหลักสูตรอย่างแจ่มชัดแล้ว ครูก็ย่อมจะใช้หลักสูตรเป็นค้ำยัน นั่นคือครูจะสามารถปรับหลักสูตรมาสู่การสอนได้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วมักพบว่า "ครูมีปัญหาคือความไม่เข้าใจในหลักสูตรและการนำหลักสูตรมาใช้" (6 : 20) ก็จะเห็นได้จากข้อคิดเห็นและรายงานการวิจัยของบุคคลต่าง ๆ ที่พบว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหาและความข้องการที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรดังนี้ คือ ศรีวิชัย สุวรรณภักดิ์ กล่าวว่า ปัญหาที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีประการหนึ่งนั้น เกิดจากครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตรว่า วิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง ครอบคลุมไปถึงไหน จึงทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่ทราบว่าหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานั้นเพื่อจุดมุ่งหมายอย่างไร ครูจึงควรทำความเข้าใจหลักสูตรก่อนสอน (42 : 74 - 76) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รุจา เถาว์ลัย ที่ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ว่า "ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นส่วนหนึ่งเกิดจากตัวครูเอง คือการที่ครูไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และครูขาดการปรับปรุงตัวเอง" (46 : 12) ส่วน มยุรี สุทธิวัฒน์ มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาค้นหลักสูตรว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการจัดหลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน (47 : 10) ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นของ อาร์. เอ. โคลด์ (R.A. Close) ที่กล่าวว่า หลักสูตรควรกำหนดเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้รู้ว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในค่านิยมวิชาการ หรืออาชีพในชีวิตประจำวันหรืออนาคต ครูจึงต้องศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจก่อนทำการสอน จึงจะทำให้การสอนนั้นได้ผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (48 : 217 - 218)

โดยสรุปแล้วจะเห็นว่า ปัญหาค้นหลักสูตรส่วนใหญ่เกิดจากครูไม่เข้าใจหลักสูตร ไม่สนใจหลักสูตร และหลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จากปัญหาดังกล่าวทำให้ครูมีความต้องการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในค่านิยมวิชาการ ทั้งที่ อุทัย ภิรมย์วัน

วิจัยพบว่า "ครูส่วนมากมีความต้องการจะให้จัดการอบรมหรือจัดสัมมนาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
 วิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด" (14 : 19 - 23) และจากการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตร
 มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
 ของเขตการศึกษา 3 พบว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความต้องการการนิเทศการสอนใน
 เรื่องต่อไปนี้คือ ต้องการให้มีการประชุมอบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
 การวิเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์วิชา และรายวิชา อีกทั้งต้องการให้ปรับปรุงหลักสูตร
 โดยเฉพาะคำอธิบายรายวิชาให้ชัดเจนกว่าที่เป็นอยู่ และต้องการให้มีการร่วมมือกันกับศึกษา-
 นิเทศก์ จัดทำแผนการสอนสำเร็จรูปให้เหมาะสมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทุกจุดประสงค์
 (40 : 30 - 31, 50 : 71)

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในค่านิยมหาวิชา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (43 : 4 - 5) ได้ให้ความหมายของเนื้อหา
 วิชาว่า เนื้อหาวิชาคือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งทางตรงและอ้อม ซึ่งกำหนดไว้สำหรับรายวิชา
 นั้น ๆ อันจะช่วยให้บรรลุถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้แล้ว สังก อุทรานันท์ (51 : 55)
 ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการ เลือกและจัดเนื้อหาวิชาว่า การเลือกและการจัดเนื้อหา
 วิชาควรคำนึงถึงระดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียนและให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกับพื้นฐาน
 ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ คาร์ล โคเฮน
 (Karl Koenk) และ อาร์.เอ. โคลส (R.A. Close) ที่ว่า การจัดเนื้อหาวิชา
 ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนมากขึ้น ถ้า
 หากเนื้อหาที่นำมาเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะทราบดี (52 : 998 - 999)
 และควรจัดเนื้อหาวิชาให้มีส่วนสัมพันธ์กับหลักสูตรและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน เพราะ
 ผู้เรียนจะสนใจภาษาอังกฤษเฉพาะแต่ที่ใช่ประโยชน์แก่เท่านั้น (48 : 217 - 217) อีกทั้ง
 ผู้สอนไม่ควรมีความรู้เพียงผิวเผิน ทั้งในค่านิยมและเนื้อหาวิชาที่สอน เนื่องจากการสอน
 เป็นเรื่องของการฝึกทักษะ แต่ในค่านิยมหาวิชาเป็นการให้ความรู้ ผู้สอนจึงควรมีความ
 ชำนาญในเรื่องทั้งสองคือ ภาษา และเนื้อหาที่จะสอน จึงจะทำให้การสอนเป็นไปตามจุด
 มุ่งหมายที่วางไว้อย่างดี (53 : 277 - 285) แก้อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเอกสารและ

งานวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาของบุคคลต่าง ๆ พบว่า ครูมีปัญหาและความต้องการที่สอดคล้องกันดังนี้คือ กานคา ณ ถลาง (6 : 14) และ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (42 : 74 - 76) ได้แสดงความคิดเห็นว่า "บางครั้งพบว่าไม่มีครูผู้ทรงคุณวุฒิเพียงพอกับการที่ต้องสอนภาษาอังกฤษ จึงเป็นผลให้ครูขาดความมั่นใจในความรู้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง" (6 : 42, 42 : 74 - 76) ส่วน สุโร พงษ์ทองเจริญ (7 : 50) และ พวงเพ็ญ อินทรประวิติ (54 : 72 - 76) มีความเห็นว่า ครูบางคนยังมีความรู้ไม่ได้มาตรฐาน มีความรู้ในเนื้อหาวิชาไม่แม่นยำแน่นแฟ้นเพียงพอได้รับการฝึกฝนมาไม่เพียงพอ ทำให้มีความรู้ ความชำนาญน้อย และครูส่วนใหญ่ยังขาดความกระตือรือร้น ไม่ชวนชวนปรับปรุงตนเอง ไม่คอยแสวงหาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ หรือเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอน เพื่อให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น ทั้งที่ปัจจุบันนี้วิชาการก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว (7 : 50, 54 : 72 - 76) และบางครั้งสำหรับครูที่มีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมก็ยังคงประสบกับปัญหาการขาดแคลนแหล่งความรู้หรือแหล่งวิทยากรต่าง ๆ ตลอดจน หนังสือ เอกสาร และตำราสำหรับการค้นคว้าเพิ่มเติม (14 : 19 - 23, 55 : 70 - 73) จากข้อคิดเห็นและผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นมีส่วนที่สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของอาจารย์สอนภาษาชาวต่างประเทศ เจ. โคนาสต์ โบเวน (J. Donald Bowen) ซึ่งได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง ไว้ในบทความที่เขาเขียนว่า ครูมักประสบปัญหาความรู้ไม่จริงในหลักภาษา และเนื้อหาวิชาที่จะสอน โดยรวมไปถึงวิธีสอนแบบใหม่ ๆ ด้วย และครูยังต้องประสบปัญหาการขาดแคลนหนังสือ ตำรา ค้นคว้าที่สมบูรณ์ โดยที่ห้องสมุดโรงเรียนเกือบจะไม่มีหนังสือเหล่านี้ไว้เลย (56 : 6)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ครูมีความต้องการที่สอดคล้องกันดังผลการวิจัยของบุคคลดังต่อไปนี้คือ อุษัย ภิมยรัตน์ ได้ทำการวิจัยเรื่องภาวะการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ภาคการศึกษา 10 พบว่า ครูมีความต้องการ

ให้ทางราชการให้ความช่วยเหลือในเรื่องการจัดหาตำราสำหรับการค้นคว้า และเอกสารทางวิชาการในคัมภีการสอน (14 : 19 - 23) และ จันตรี คุปตะวาทีน ได้วิจัยเรื่องความคึกเห็นของครูภาษาอังกฤษทอปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พ.ศ.2521 พบว่า ครูต้องการได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งวิชาการต่าง ๆ สำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม และในปี พ.ศ.2524 ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ครูต้องการเข้ารับการอบรมทั้งในคัม เนื้อหาและวิธีสอนภาษาอังกฤษ และต้องการให้มีการนิเทศการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนค้าย (15 : 79 - 80) ส่วน เจ. โคนาลด์ โบเวน (J. Donald Bowen) ได้สรุปถึงความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า ครูต้องการให้มีการอบรม สัมมนา เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่ใหม่ ๆ และต้องการให้มีการอธิบายข้อความในตำราค้นคว้าและคู่มือให้ครูได้ทราบเป็นอย่างดีพร้อมทั้งยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนพอที่จะนำไปปฏิบัติจริงได้ และต้องการให้ห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือ ตำราค้นคว้าที่เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษไว้ม่าง (56 : 6)

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าปัญหาในคัม เนื้อหาวิชาโดยส่วนใหญ่ัน เกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการคือ ปัญหาที่เกิดจากตัวครูเอง อันได้แก่ ไม่มีคุณวุฒิเพียงพอกับการที่สอนภาษาอังกฤษ ความรู้ยังไม่ไ้มาครุฐาน ขาดความมั่นใจในความรูภาษาอังกฤษ และขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม สาเหตุอีกประการหนึ่งที่มีว่าสำคัญมากก็คือความรู้และ ไม่มีแหล่งวิชาการ และเอกสาร ตำราสำหรับการค้นคว้าเพิ่มเติม จากปัญหาดังกล่าว ครูจึงต้องการได้รับความช่วยเหลือในเรื่องเกี่ยวกับการจัดหาตำราสำหรับการค้นคว้าและเอกสารทาง วิชาการในคัมภีการสอน ต้องการได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งวิชาการต่าง ๆ และหนังสือตำราสำหรับการค้นคว้าเพิ่มเติม ตลอดจนต้องการให้มีการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นความรู้ใหม่ ๆ

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในคัมวิธีสอน

วิธีสอนคือชุดนโยบายหรือวิธีการ และแนวการจัดการ เรียนการสอนที่จะทำให้การเรียนการสอนบังเกิดผลดีที่สุดเป็น เสมือนสื่อระหว่างผู้เรียนและผู้สอน (57 : 27) ส่วน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ให้คำอธิบายวิธีสอนไว้ว่า วิธีสอนกับการบอกไม่เหมือนกัน การสอนย่อมจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ให้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น หลักใหญ่มีอยู่ว่า ให้นำเอาวิธีการคิดมาใช้เป็นวิธีสอน ถ้าทำเช่นนั้นแล้ว การสอนก็จะช่วยให้เกิดการคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็นด้วย การทำกิจกรรม การอภิปราย การเขียนรายงาน การค้นคว้า ภาควิปฏิบัติเหล่านี้ย่อมเป็นวิธีการปลุกยอซึ่งอยู่ภายในชั้นคอนของการศึกษาก็อีกชั้นหนึ่ง (45 : 4 - 5)

โดยสรุปวิธีสอนที่จะเป็นสื่อใหญ่เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ที่ทั้งไฉนมีอยู่มากมายหลายวิธี แต่ละวิธีย่อมมีทั้งจุดเด่นและจุดด้อย ไม่มีวิธีการสอนใดที่สมบูรณ์แบบที่สุดซึ่งสามารถจะสอนให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ได้พร้อมกันหมดทุกคน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องใช้วิจารณญาณพิจารณาเลือกใช้วิธีสอนต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับเนื้อหา และระดับความสามารถของผู้เรียน ดังที่ สังก อุทรานันท์ ให้ออกคิดเห็นไว้ว่า การเลือกเทคนิควิธีสอนนั้น ผู้สอนจำเป็นจะต้องเลือกเทคนิควิธีการสอนให้เหมาะสมกับธรรมชาติของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ และขณะเดียวกันก็ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับความสนใจ หรือวัยของผู้เรียนด้วย ซึ่งการเลือกใช้เทคนิคและวิธีสอนควรขึ้นอยู่กับผู้สอนแต่ละคน โดยมีข้อที่ควรเตือนใจคือ ควรจะเลือกเทคนิควิธีสอนที่เห็นว่าตนเองสามารถจะทำให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและเจตคติที่ดีไ้มากที่สุด (51 : 65)

สำหรับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ครูจะต้องมีวิธีสอนแตกต่างไปจากการสอนภาษาไทย กล่าวคือ นักเรียนจะต้องฝึกการออกเสียง และการใช้ภาษาทั้งในการพูดและการเขียนใหญ่ทุกองค์เหมือนที่ผู้เป็นเจ้าของภาษาจะพูดและเขียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องทราบว่า ตนจะสอนอะไร และจะสอนอย่างไร ซึ่งหมายความว่านอกจากครูจะต้องรู้เนื้อหาของวิชาเป็นอย่างดีแล้ว ยังจะต้องรู้วิธีสอนซึ่งมีลักษณะเฉพาะนั้น เป็นอย่างก็ด้วย ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีการฝึกทักษะ 4 ประการคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กัน ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ ให้ออกคิดเห็นว่าการสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาทักษะนั้น ควรจะต้องสอนให้ทักษะทั้ง 4 นั้นสัมพันธ์กันไปตลอดเวลาจะแยกประโยคและ ศัพท์พวกหนึ่งเอาไว้สอนฟังและพูด และอีกพวกหนึ่งไว้

สอนอ่านและเขียนไม่ได้ การสอนประโยคก็ควรเริ่มกันตั้งแต่ให้ฝึกฟัง แล้วให้ฝึกพูด ฝึกอ่าน และฝึกเขียนโดยลำดับเสมอไป (7 : 4) กายเหตุนี้ครูจึงควรมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนเป็นอย่างดี จึงจะทำให้การสอนภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติแล้ว การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นยังคงมีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อีกมากในส่วนที่เกี่ยวกับวิธีสอนต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน ดังปรากฏจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าครูประสบปัญหาและความต้องการในชั้นวิธีสอนดังต่อไปนี้คือ

ศรัวิชัย สุวรรณภักดิ์ กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครู โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนไว้ในเอกสารการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง "วิธีสอนภาษาอังกฤษ" ว่า ครูขาดความรู้ทางด้านวิธีสอนที่ถูกต้อง และไม่สามารถนำวิธีการสอนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์ได้ หรือนำไปใช้ได้อย่างไม่ถูกต้อง และครูขาดความมั่นใจในตัวเองซึ่งอาจจะเป็นเพราะไม่แม่นยำในเนื้อหาวิชาหรือวิธีสอนแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน กล่าวคือ ครูไม่กล้าแสดงออกเมื่อต้องสอนทักษะการฟังและการพูด เมื่อครูไม่กล้าแสดงออกซึ่งอาจจะเพราะอายในการที่จะต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงเจ้าของภาษามากที่สุด จึงเป็นเหตุให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้สามารถนำไปใช้ได้จริงจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การฟัง และการพูด (42 : 74 - 76)

ส่วน วรบุษ รัตนประสิทธิ์ ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในชั้นต่าง ๆ และความต้องการของครูภาษาอังกฤษ พบว่า ครูส่วนมากมีปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน กล่าวคือครูส่วนมากไม่ได้รับการฝึกฝนมาสำหรับสอนภาษาอังกฤษ เพียงแต่มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาอังกฤษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นจึงใช้วิธีสอนแบบที่ครูเป็นฝ่ายพูดและสอนไปตามหนังสือ นักเรียนมีหน้าที่รับฟังและท่องจำเท่านั้น ดังนั้นครูจึงต้องการได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสไปรับการอบรมเพิ่มเติมในชั้นวิธีสอน เพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น" (58 : 19-23) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของครูในจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า "ครูไม่มีความรู้ภาษา

อังกฤษที่ถูกต้องก็เพียงพอ รวมทั้งไม่รู้ ไม่เข้าใจวิธีสอนที่ดี ที่จะทำให้การเรียนการสอน บรรลุตามจุดมุ่งหมาย ครูจึงต้องการให้มีการอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษระยะสั้น ๆ จาก "ศึกษานิตเทศก" (15 : 79 - 80) และจากรายงานสรุปผลการติดตามผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 ในเขตการศึกษา 12 พบว่า ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับด้านวิธีสอนประการหนึ่งคือ ครูขาดความรู้ทางด้านเทคนิควิธีสอนที่จะกระตุ้นให้นักเรียนสนใจฝึกทักษะ การฟัง และการพูด ครูจึงต้องการให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ เพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียน ในทักษะการฟัง และการพูด โดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญ (59 : 3)

กล่าวโดยสรุป ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่ประสบปัญหาในด้านวิธีสอน คือ ขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ ขาดความรู้ความเข้าใจในหลักภาษา และวิธีสอนอย่างแท้จริง ขาดการฝึกฝนทักษะการฟังและการพูด ขาดความสามารถและความถนัดในการเลือกและการใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ขาดความมั่นใจในตนเองเพราะความไม่แม่นยำในความรู้ทางภาษาและวิธีสอน ดังนั้นครูจึงต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคนิควิธีสอนที่สร้างความสนใจผู้เรียนในทักษะการฟัง และการพูด และความช่วยเหลืออื่น ๆ

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในค่านกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมคืองานหรือการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดีมากขึ้น (57 : 27) ครูควรจัดกิจกรรมสม่ำเสมอ และมุ่งจะให้กิจกรรมเป็นหัวใจของการเรียนการสอน เพราะกิจกรรมจะช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนมีชีวิตชีวาน่าสนใจ (60 : 123 - 126) อย่างไรก็ตาม การจัดเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ได้ผลดีนั้น สังก อุทรานันท์ ได้เสนอองค์ประกอบของการเตรียมการไว้ดังนี้คือ ครูควรที่จะตรวจสอบคุณลักษณะของผู้เรียนว่าได้เรียนรู้อะไรมาแล้วบ้าง หรือมีพื้นฐานความรู้เดิมเป็นอย่างไร เพราะข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ครูจัดกลุ่มผู้เรียนได้ถูกต้อง

โดยต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละครั้งว่าต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ เจตคติอย่างไร และต้องไม่ลืมที่จะเลือกและจัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กเป็นส่วนรวม พร้อมทั้งกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างรอบคอบ ทั้งกิจกรรม เตรียมความพร้อม กิจกรรมการสอน กิจกรรมเสริมทักษะ กิจกรรมสนับสนุน และการ ควบคุมและตรวจสอบ (51 : 88 - 89) เพราะองค์ประกอบของการเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่นและบรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้น กิจจนา สินขวานนท์ ได้เสนอความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ ดังนี้คือ

โปรแกรมภาษาไม่ควรตั้งเป้าหมายจำกัดลงไปว่าจะเน้นเฉพาะทักษะการอ่านหรือการเขียน หรือการพูด หรือทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น แต่ควรสนับสนุนให้มีความพร้อมในทุกด้าน ควรปล่อยให้ฝ่ายผู้เรียนเป็นผู้เลือกว่ามีความถนัดและมีประสงค์จะเสริมสร้างให้สันทิศทางใดในขั้นสูงขึ้นตามความถนัดพิเศษของตน โปรแกรมควรจัดให้สนองได้ตามความต้องการ การจัดให้มุ่งทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ หากจะได้ประโยชน์จริงถาวรแล้ว จะต้องเป็นสิ่งมาเสริมปลายทางเมื่อผู้เรียนได้มีรากฐานมั่นคงจากการเรียน ภาษาพื้นฐานทั่วไปแล้ว กล่าวคือสามารถเข้าใจโครงสร้างและกลไกทางภาษา พร้อมทั้งมีทักษะที่จะใช้ภาษาได้แล้ว ดังนั้นในขั้นแรกของการวางพื้นฐานทางภาษาจึงควรให้สอนความรู้ทั้ง 4 ทักษะ ให้สัมพันธ์กันไป (61 : 118 - 126)

กล่าวโดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษควรจะจัดให้ความรู้ทั้ง 4 ทักษะสัมพันธ์กันไปเพื่อเป็นการวางรากฐานทางภาษาในขั้นแรกให้มั่นคงเสียก่อน เมื่อผู้เรียนมีความรู้ "ภาษาพื้นฐานทั่วไป" มั่นคงแล้ว จึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มุ่งเน้นในทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ

สำหรับปัญหาและความต้องการรวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนที่พบนั้น ปรากฏในเอกสารและผลงานวิจัยที่จะนำเสนออีกก็คือ

จากรายงานการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ของเขตการศึกษา 3 ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูเตรียมนั้นมีได้เน้นทักษะสัมพันธ์ แต่สอนไปเรื่อย ๆ ตามหนังสือเรียน และครูยังใช้ภาษาไทยสอนภาษาอังกฤษ ครูพูดมากกว่านักเรียน ไม่ยกตัวอย่างให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอด และขาดความรู้ ความชำนาญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดมาก ๆ ครูจึงต้องการให้จัดอบรม สัมมนา หรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกภาษา มาก ๆ เพื่อใช้ในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง (49 : 29 - 31)

ศรีวิชัย สุวรรณภักดิ์ ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องปัญหาการสอนของครูที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่า จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมีมากเกินไป ทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ให้นักเรียนเป็นไปด้วยความยากลำบาก นักเรียนแต่ละคนไม่มีโอกาสฝึกทักษะต่าง ๆ ทางภาษาได้บ่อยครั้ง จึงไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (42 : 76 - 77) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรบุษย์ รัตนประสิทธิ์ ที่ทำการวิจัยเรื่อง การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา (58 : 32 - 35) และผลการวิจัยของ สุวรรณภักดิ์ เติ้งอำนาจเรื่อง การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร (62 : 95 - 96) พบว่าปัญหาในการสอนของครูปัญหาหนึ่งที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างไม่ดีจะได้ผลก็นัก เพราะห้องเรียนไม่อยู่ในสภาพที่เพียงพอ เนื่องจากจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไปทำให้การดูแลของครูไม่ทั่วถึง จึงพลอยทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางกิจกรรมทำได้ยากลำบากขึ้น (58 : 32 - 35, 62 : 95 - 96) และเวลาที่สอนมีน้อยทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเต็มที่ (62 : 95 - 96)

นอกจากนี้ วิรัตน์ ไวยกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการสอนของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น เกิดจากการที่ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน และโรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอนที่สอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งสภาพแวดล้อมไม่อำนวยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในบางกิจกรรม ดังนั้นครูจึงต้องการได้รับคำแนะนำหรือให้มีโอกาสปรึกษาหารือกับเพื่อนครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน ตลอดจนศึกษานิเทศก์หรือวิทยากรอื่น ๆ เกี่ยวกับเทคนิควิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุนหรือเร้าความสนใจของผู้เรียน และต้องการได้รับคำแนะนำหรือศึกษาเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะโดยการจัดอบรม สัมมนา เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน (63 : 99 - 103)

ส่วน อี.วี. เกเตนบี (E.V. Gatenby) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้บทความเรื่อง " The Training of Language Teachers" โดยสรุปถึงสาเหตุที่นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่วเพราะ สภาพห้องเรียนไม่ดี ไม่ยืดหยุ่นพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางกิจกรรม แบบเรียนไม่ดี วิธีการสอนผิด และครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดการฝึกอบรม (64 : 213)

จากข้อคิดเห็นและผลการวิจัยดังกล่าวแล้วทั้งหมดในส่วนที่เป็นปัญหาและความต้องการในค่านกิจกรรมการเรียนการสอนสรุปได้ว่า ครูประสบกับปัญหาและความต้องการที่ค่อนข้างจะสอดคล้องกันคือ ปัญหาที่เกิดจากจำนวนนักเรียนในห้องเรียนมีมากเกินไปทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางกิจกรรมให้กับเด็กได้อย่างทั่วถึง เช่น การให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด ปัญหาที่เกิดจากเวลาที่สอนมีน้อยทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดอุปกรณ์การสอนที่สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอนในบางกิจกรรม และปัญหาที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งก็คือครูขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน

ดังนั้นครูจึงต้องการได้รับคำแนะนำ หรือจัดให้มีการอบรม สัมมนา เกี่ยวกับเทคนิควิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษามาก ๆ และต้องการได้รับคำแนะนำ หรือศึกษาเพิ่มเติมโดยการจัดอบรม สัมมนา เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ทักษะทั้ง 4 สัมพันธ์กัน

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในค่านอุปกรณ์การสอน

สำเนา วรานุกร ให้ความหมายของคำว่า อุปกรณ์หรือวัสดุทัศนูปกรณ์ ไว้ในหนังสือ หลักการบริหารโรงเรียนค่านวิชาการว่า อุปกรณ์การสอนหรือวัสดุทัศนูปกรณ์ หมายถึง อุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นวัสดุ เครื่องมือ หรือกิจกรรมที่ครูเลือกและวางแผนใช้รวมเข้าไปในเนื้อหาของหลักสูตรวิชาต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับความต้องการ ระดับชั้น สติปัญญา และความสามารถของนักเรียน เพื่อให้ขบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (65 : 38)

สำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาทักษะให้ได้ผลดีนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องรู้จักนำอุปกรณ์การสอนหรือวัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ อันอาจจะได้แก่ เทป ภาพยนตร์ สไลด์ แผ่นเสียง บัตรคำ รูปภาพ และรวมไปถึงการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงละครสั้น ๆ การใช้เพลง บทบาทสมมติ (role play) ฯลฯ เข้ามาช่วยในการสอน เพราะอุปกรณ์การสอนจะมีส่วนสำคัญในการช่วยสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนโดยจะช่วยพัฒนาทักษะของเด็กให้สมบูรณ์ ช่วยให้เด็กมีความสามารถในทางการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ฟังเสียงต่าง ๆ อย่างเข้าใจและถูกต้องรวดเร็ว อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้องและได้เนื้อความ จนสามารถถ่ายทอดความคิดและความรู้เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ สุโร พงษ์ทองเจริญ ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของอุปกรณ์การสอนไว้ดังนี้คือ อุปกรณ์จะช่วยประหยัดเวลาและแรงงานของครู เพราะเมื่อใช้อุปกรณ์ครูก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอธิบายมาก อุปกรณ์จะช่วยเร้าความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะได้เห็นสิ่งที่ครูนำมาแสดง ช่วย

ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้น ไม่ซ้ำซากจำเจ ช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจเร็วขึ้น และมีความเมื่อย่ายในเรื่องที่เรียนยิ่งขึ้น ทั้งยังเป็น การเพิ่มประสบการณ์ของเด็กนักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนได้มีกิจกรรม เพราะบางครั้งอุปกรณ์ที่ครูนำมาใช้ในการสอนครูอาจจะให้นักเรียนทำขึ้นก็ได้ (7 : 143)

ด้วยเหตุที่อุปกรณ์การสอนมีประโยชน์และจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว เช่นนี้ จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องเลือกใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความประหยัดและสะดวกในการจัดหา ซึ่งอาจจะเป็นวัสดุที่สามารถหาได้ง่ายในห้องดินและมีราคาถูก และวัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นควรจะง่ายและสะดวกแก่การนำไปใช้ เหมาะสมกับนักเรียน สอดคล้องกับความสนใจ ความต้องการ ประสบการณ์ และระดับชั้นของนักเรียน เหมาะสมกับเรื่องที่สอน และทันต่อเหตุการณ์ ควรจะช่วยเสริมทักษะและความเข้าใจในเรื่องที่เรียน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน และจะต้องสอดคล้องเป็นไปได้อย่างดีกับเนื้อหา รวมทั้งคุ้มกับเวลาที่เสียด้วย

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า อุปกรณ์การสอนมีประโยชน์และมีความสำคัญอย่างมากที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จนกลายเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ช่วยในการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนตามแนวของหลักสูตรใหม่ที่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน อย่างไรก็ตามแม้ว่าอุปกรณ์การสอนจะมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนดังกล่าว การนำอุปกรณ์การสอนมาใช้ในการสอนก็ยังคงมีปัญหาและอุปสรรคอยู่มากซึ่งปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษสรุปจากการวิจัยมีดังนี้คือ

อูทัย ภิญโญรัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์การสอนไว้ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมให้ความสนใจอุปกรณ์การสอนน้อยมาก อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าอุปกรณ์จะทำให้การสอนซ้ำซากจนจบไม่ทันตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และครูที่ได้รับการศึกษาดุริยางคศิลป์ได้นำอุปกรณ์การสอนมาใช้นั้น เมื่อถึงเวลาปฏิบัติการสอนจริงในโรงเรียนเกือบไม่ได้ใช้เลย อาจจะเป็นเพราะอุปกรณ์

บางอย่างราคาแพงมาก และไม่สะดวกในการใช้หรือใช้ยาก เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งถ้าหากได้นำมาสอนอย่างแท้จริงแล้ว ย่อมเกิดประโยชน์อย่างมากมาย แต่ที่ปรากฏในเวลานี้ โรงเรียนบางแห่งมีห้องปฏิบัติการทางภาษาขึ้นไว้เป็นเครื่องประดับอย่างหนึ่งไม่มีโอกาสได้ใช้เลยจึงไม่ค่อยคุ้มกับเงินที่เสียไป (66 : 50 - 51) และนอกจากนี้ อุทัย ภิรมย์วัน ได้สำรวจภาวะการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในภาคการศึกษา 10 และสรุปปัญหาความต้องการในส่วนที่เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนว่า ครูส่วนมากประสบปัญหาการขาดแคลนหนังสือประกอบการค้นคว้าการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีทุนเพียงพอที่จะจัดทำอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น ไม่มีเวลาพอที่จะจัดทำอุปกรณ์การสอนขึ้นใช้เอง ครูต้องการความช่วยเหลือจากทางราชการด้านอุปกรณ์การสอนและวัสดุทัศนศึกษา โดยจัดให้มีการอบรมการผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอน (14 : 19 - 23) ซึ่งผลการวิจัยนี้ค่อนข้างสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ ที่วิจัยพบว่าปัญหาการเรียนการสอนประการหนึ่งของครู ในส่วนที่เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนคือ ครูไม่มีความรู้และทุนในการจัดทำอุปกรณ์การสอน ครูจึงต้องการได้รับคำแนะนำและคู่มือครูในการจัดทำและการใช้อุปกรณ์การสอน (15 : 79 - 80)

สำหรับ พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า การที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษแล้วไม่ได้ผลก็เท่าที่ควร เรียนแล้วก็ไม่สามารถนำไปใช้ได้ และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็ยังไม่สามารถ ฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ขึ้น องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาคือ ขอบเขตของที่ครูไม่นิยมใช้อุปกรณ์การสอน ทั้งนี้เนื่องมาจากครูส่วนใหญ่มีความรู้ด้านการผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอนน้อยและคุณภาพค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้และประสบการณ์ด้านทัศนศึกษา และไม่เคยเข้ารับการอบรมในระหว่างที่เป็นครู จำนวนวัสดุอุปกรณ์ในโรงเรียนมีน้อยเกินไป และครูไม่มีเวลาผลิตอุปกรณ์การสอน ขาดงบประมาณในการจัดหาหรือจัดซื้อ ดังนั้นครูจึงต้องการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการผลิตและวิธีใช้อุปกรณ์การสอน และต้องการที่จะได้รับงบประมาณในการจัดหา หรือจัดซื้อมากขึ้น (67 : 120 - 136)

ส่วน จันตรี คุปตะวาทีน ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอน พบว่า การจัดท่าและการใช้อุปกรณ์การสอนเป็นปัญหามาก คือ ครูไม่ชำนาญในการผลิตอุปกรณ์การสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีเวลาและทุนในการจัดทำอุปกรณ์ การจัดท่าอุปกรณ์ไม่ตรงกับเนื้อหาในบทเรียน ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการสงวนรักษารูปกรณ์ที่มีอยู่และใช้แล้ว ซากสถานที่เก็บรักษารูปกรณ์ เกรงว่าการใช้อุปกรณ์จะทำให้การสอนไม่ทันหลักสูตร ซากทักษะในการดัดแปลงอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่หรือใช้แล้วให้เกิดประโยชน์ (55 : 71)

นอกจากนี้จากการวิจัยของ ญาคา ซีระวิภาวี เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง วิทยาลัยพลศึกษา ยังพบว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการใช้อุปกรณ์การสอนนั้น เกิดจากอุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่เพียงพอ และไม่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นที่จะใช้ (68 : 82 - 83) และ รัสเชล ฮาโรลด์ บิชอป (Russell Harold Bishop) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องการใช้อุปกรณ์ควบคู่ไปกับการสอน ดังนี้คือ ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษประการหนึ่งนั้นเกิดจากการที่ครูขาดความรู้ในการนำอุปกรณ์มาใช้ให้สอดคล้องกับเทคนิควิธีสอน ครูไม่เข้าใจว่าจะใช้อุปกรณ์อะไรที่จะกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้สอดคล้องกับระดับของผู้เรียน จากปัญหาดังกล่าวทำให้ครูไม่นิยมใช้อุปกรณ์การสอน และอีกประการหนึ่งเกิดจากความไม่เพียงพอไม่พร้อมของอุปกรณ์การสอนด้วยเหตุนี้ครูจึงต้องการให้จัดอบรม สัมมนา เกี่ยวกับการผลิตและเทคนิคการเลือกและใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การใช้ดนตรี เพลง การแสดงเรื่องตลกสั้น ๆ การแสดงแบบละคร การใช้สถานการณ์จริง รวมไปถึงการแสดงบทบาทสมมุติ และการใช้ภาพหรือของจริงในการสอน (69 : 2093 - 2094)

จากการวิจัยและข้อคิดเห็นที่นำเสนอข้างต้น พอสรุปได้ว่า แม้ครูจะเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการใช้อุปกรณ์การสอน แต่ก็ยังคงมีครูอีกจำนวนหนึ่งที่ยังคงไม่นิยมใช้อุปกรณ์การสอน ดังนั้นจึงสามารถรวบรวมปัญหาการนำอุปกรณ์มาช่วยในการสอนได้ดังนี้คือ ครูเห็นว่าการใช้อุปกรณ์ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทันตามหลักสูตร อุปกรณ์ที่

โรงเรียนมีอยู่ไม่เหมาะสมกับบทเรียน ไม่นับประมาณหรือมีไม่เพียงพอในการจัดซื้อหรือจัดทำ ครูไม่อาจทำอุปกรณ์ได้ครบทุกกิจกรรม ครูไม่มีเวลาในการจัดทำและจัดเตรียมการใช้อุปกรณ์การสอน และประการสำคัญที่สุดคือ ครูขาดความรู้และทักษะในการผลิต การเลือกและการใช้อุปกรณ์การสอนให้สอดคล้องกับเทคนิควิธีสอน เนื้อหาวิชา และผู้เรียน รวมทั้งยังขาดทักษะในการเก็บส่งวนรักษาอุปกรณ์อีกด้วย จากปัญหาดังกล่าวครูจึงต้องการได้รับความช่วยเหลือจากทางราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้จัดอบรม สัมมนา หรือให้คำแนะนำในการผลิต การเลือกและการใช้อุปกรณ์การสอน หรือต้องการได้รับหนังสือคู่มือเกี่ยวกับการผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนต้องการให้มีเวลาในการจัดทำและจัดเตรียมการใช้อุปกรณ์การสอนมากขึ้น และได้รับงบประมาณในการจัดทำและจัดซื้อมากขึ้น

ปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในด้านการวัดและการประเมินผล

ความหมายของการวัดผล (measurement) และการประเมินผล (evaluation) นั้น บางครั้งมีความเข้าใจสับสนจนทำให้แยกกันไม่ออก ซึ่งความหมายของทั้ง 2 คำนี้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้ อธิพร ศรียมภัก ได้ให้ความหมายของ การวัดผลการศึกษา (educational measurement) ว่า หมายถึง กระบวนการในการกำหนดจำนวนตัวเลข ปริมาณ อันับข้อมูล และลักษณะให้กับวัตถุ สิ่งของ และบุคคล ตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ ซึ่งต้องอาศัยเครื่องมือในการวัด และสิ่งที่จะวัดก็คือ คุณสมบัติหรือลักษณะของสิ่งนั้น ๆ (70 : 14) ส่วน กู๊ด (Good) ให้คำจำกัดความของการวัดผลการศึกษาว่าหมายถึง การศึกษาค้นคว้า โดยทั่วไป การทดสอบ การนำมาตราส่วนประเมินค่า การตีค่ากระบวนการที่วัดได้ รวมทั้งทฤษฎีของข้อทดสอบ และการสร้างมาตราส่วนประเมินค่า การทำให้มีเหตุผลใช้ได้ และการทำให้เป็นมาตรฐาน การแปลความหมายผลของการทดสอบ รวมทั้งการใช้วิธีการทางสถิติเพื่อแปลความหมายผลจากการวัดแล้วนำผลขั้นสุดท้ายที่ได้จากการนำเอาปริมาณการวัดไปใช้กับกระบวนการทำงานทางการศึกษา หรือใช้กับบุคคลที่ถูกวัด (22 : 338) และ ทัศนีย์ หินนาสินทร์ ให้ความหมายของการวัดผลว่าหมายถึง การเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ (29 : 138 - 139)

สำหรับความหมายของการประเมินผลการศึกษา นั้น อธิพร ศรียมภัก ให้ความหมายว่าหมายถึง กระบวนการในการตัดสิน ทิราคา หรือสรุป เพื่อพิจารณาความเหมาะสมหรือคุณค่าของคุณลักษณะ พฤติกรรม และสิ่งของว่าดีเพียงใด โดยอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้จากการวัดผลเป็นหลัก (70 : 223) ส่วน กู๊ด (Good) ให้ความหมายของการประเมินผลว่าหมายถึง กระบวนการทำให้เกิดความมั่นใจ หรือการตัดสินคุณค่าหรือปริมาณของบางสิ่งบางอย่าง โดยที่ค่าความระมัดระวัง (22 : 209) และ พันธ์ทัศนาคินทร์ ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า เป็นการกำหนดค่าหรือราคา (value judgement) จากคะแนนที่เราได้รับจากการวัด (29 : 138 - 139)

กล่าวโดยสรุป การวัดผลการศึกษาคือกระบวนการใด ๆ ที่ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่งซึ่งมีความหมายแทนสมรรถภาพของสิ่งที่จะถูกวัด และการประเมินผลการศึกษาจะสรุปได้ว่าหมายถึง กระบวนการที่ครูนำเอาสิ่งที่ได้จากการวัดไปใช้ในการวินิจฉัย ทิราคา กำหนดคุณค่า หรือสรุปผลออกมาว่านักเรียนคนนั้นมีคุณภาพอย่างไร สมัยไหนหรือสอบทุก ซึ่งการประเมินผลที่จะคงตั้งอยู่บนรากฐานของการวัดที่ดี ฉะนั้น การประเมินผลการศึกษาที่ดีก็จะต้องอาศัยการวัดผลที่ดีด้วย การวัดและการประเมินผลการศึกษาจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของการศึกษา เพราะจะช่วยในการตัดสินใจของครู และมีหน้าที่เกี่ยวข้องในการที่จะปรับปรุงวิธีสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตร แบบเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงงานบริหารด้วย

สำหรับการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษนั้น ก็มีได้แก่ต่างไปจากวิชาอื่นมากนัก เพียงแต่การสอบภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องคำนึงถึงการวัดผลและประเมินผลทางด้านทักษะและความรู้ของนักเรียนที่ได้รับจากการเรียนรู้ทางภาษาค้วยกึ่งที่ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ (Wilga M. Rivers) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ก่อนอื่นครูจะต้องแยกให้ออกว่าจะทดสอบวิชาภาษาต่างประเทศมีวิชาทั่ว ๆ ไปในหลักสูตร ดังนั้นในการทดสอบครูจึงจำเป็นต้องแยกว่าจะทดสอบทักษะใด โดยออกข้อสอบให้เน้นเด่นชัดในทักษะนั้น หรือบางครั้งครูก็จำเป็นต้องออกข้อสอบให้ทักษะสัมพันธ์กัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายว่าต้องการทดสอบทักษะใด ทดสอบอะไร

การถามต้องเรียงลำดับเป็นเรื่อง ๆ ไป มิให้สับสน และครูควรแยกข้อสอบออกเป็นชุด ๆ ตามลำดับความยากง่าย (71 : 286 - 311) นอกจากนี้ สตรีเวนส์ (Stevens) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลไว้ว่า ในการวัดผลแต่ละครั้งนั้นก็คือการทดสอบผลการเรียนของนักเรียน ดังนั้นครูจะต้องถามตัวเองว่า อะไรคือจุดมุ่งหมายในการทดสอบเด็ก เราคาดหวังจะทดสอบผลสัมฤทธิ์อะไร อะไรบ้างที่จะนำมาทดสอบ และแน่ใจหรือว่าเราจะทดสอบสิ่งที่เราได้สอนแล้ว และในการออกแบบทดสอบเหล่านี้เราจะรู้หรือว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง ซึ่งจริงแล้วคำตอบเหล่านี้ก็คือพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในหลักของการวัดผลนั่นเอง (72 : 89 - 90)

ดังนั้น ในการทดสอบหรือการวัดผลภาษาต่างประเทศนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องวางจุดมุ่งหมายของการวัดผลในแต่ละครั้ง สืบว่าสิ่งที่จะทดสอบ วิธีทดสอบ แล้วจึงวางแผนที่จะทำข้อสอบ ที่จะใช้วัดผลให้มีความเที่ยงตรง ครอบคลุมเนื้อหาวิชาวัดผลให้สอดคล้องกับทักษะที่ครูตั้งใจจะทดสอบเด็ก มีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับเด็กที่จะสอบ ข้อสอบจะต้องเรียงตามลำดับความยากง่าย ซึ่งการวัดผลตามแนวหลักสูตรใหม่ก็คือครูจะต้องออกข้อสอบให้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตัวเอง หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลไปวินิจฉัยหรือประเมินผลออกมาว่าผลการทดสอบนักเรียนนั้น ๆ เป็นอย่างไร นักเรียนคนนั้นมีคุณภาพอย่างไร สอบได้หรือสอบตก

สำหรับการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษนั้นแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังปรากฏในระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือ คู่มือการสอบภาษาอังกฤษ ของหน่วยศึกษานิเทศกรรมส่วนภูมิภาค (10 : 132 - 166) ดังนี้คือ

1. การประเมินผลก่อนเรียนมีจุดประสงค์สองประการคือ เพื่อสำรวจความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเริ่มเรียนเพื่อสำรวจความสามารถ ความสนใจและความถนัดทางภาษาเพื่อจะได้จัดเข้าชั้นเรียนตามความเหมาะสม และอีกประการหนึ่งเพื่อสำรวจว่านักเรียนมีความบกพร่องด้านใด จะได้ช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อพัฒนาการเรียนตามความเหมาะสม

2. การประเมินผลระหว่างเรียน เพื่อปรับปรุงการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูในแต่ละภาคเรียน มักจะประเมินเป็นระยะ ๆ โดยจำแนกการประเมินออกเป็น การประเมินผลทักษะทางภาษา (performance test) ซึ่งเป็นการทดสอบย่อย ๆ ในช่วงเวลาสั้น นิยมทดสอบครั้งละทักษะเดียว หรือทดสอบครั้งละไม่เกิน 2 ทักษะ การประเมินประสิทธิผลการเรียน (achievement test) จะใช้ประเมินเมื่อจบหน่วยการเรียน โดยประเมินทั้งเนื้อหาและทักษะทางภาษา การประเมินกิจกรรม อาจประเมินเป็นรายบุคคล หรือเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มก็ได้ โดยประเมินผลงาน หรือกิจกรรมที่ครูสั่งให้ทำ และการประเมินผลเจตคติและความร่วมมือในการเรียนการสอน ซึ่งการประเมินผลนี้เป็นการสังเกตพัฒนาการของนักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีนิสัยที่ดีในการร่วมกันทำงาน ฉะนั้น เมื่อเรียนจบแต่ละภาค นักเรียนควรได้คะแนนในชั้นนี้

3. การประเมินผลปลายภาคเรียน เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการประเมินผลการเรียนทุกด้าน ลักษณะของข้อสอบจึงต้องครอบคลุมเนื้อหาและทักษะทุกอย่างที่นักเรียนในหน่วยการเรียนวิชานั้น ๆ คือ เนื้อหาทางภาษา ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ และเป็น การประเมินทักษะต่าง ๆ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (10 : 132 - 166)

ดังนั้นเมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า เรื่องการวัดผลและการประเมินผลเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้เป็นอย่างดี ทั้งในเรื่องของการทดสอบ การออกแบบข้อทดสอบ วิธีทดสอบ การประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน และการประเมินผลปลายภาคเรียน เพราะการวัดผลและการประเมินผลเป็นขั้นสุดท้ายของการจัดการเรียนการสอนซึ่ง เปรียบเสมือนเครื่องมือตรวจสอบที่จะช่วยให้ครูทราบว่าตลอดเวลาของการสอนที่ผ่านมา คุณภาพของการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างไร มีอะไรที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขบ้าง เป็นการวัดผลและประเมินผลเพื่อพัฒนาและปรับปรุงการสอนของครู อีกทั้งยังช่วยชี้แจงว่านักเรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่สอนไปแล้วหรือยัง ยังขาดตกบกพร่องสิ่งใดบ้าง บรรลุความเป้าหมาย หรือมีขนาดถึงเกณฑ์แล้วหรือยัง เพื่อจะได้ช่วยใน

ในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียนเองด้วย และอีกประการหนึ่งยังเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายบริหารในการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกด้วย

เนื่องจากการวัดผลและการประเมินผลมีประโยชน์และจำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพของการศึกษากันไปทั่วแล้ว สถานศึกษาต่าง ๆ จึงให้ความสำคัญกับการวัดผลและการประเมินผลเป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยของบุคคลต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดและการประเมินผลพบว่า ในทางปฏิบัติแล้ว ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษประสบปัญหาและความต้องการในด้านการวัดและการประเมินผลอยู่มาก ดังปรากฏจากเอกสารและผลงานวิจัยที่น่าเสนอดังต่อไปนี้คือ

อุทัย ภิรมย์วัน และ เพ็ญศรี รังสิยากุล ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลและการประเมินผลไว้ในหนังสือเรื่อง ปัญหาการสนทนาภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน ทั้งนี้คือ ครูขาดวัสดุอุปกรณ์ในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย ครูขาดความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการออกข้อสอบที่รัดกุม ครูขาดความรู้ความชำนาญและความมั่นใจในการออกข้อสอบ จึงทำให้ครูไม่สามารถสร้างข้อทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรและสร้างข้อทดสอบวัดความเจริญได้หลาย ๆ ด้าน ครูจึงมักจะออกข้อสอบหนักไปในด้านการวัดความจำเสียเป็นส่วนใหญ่ และครูก็คิดว่าการวัดผลระหว่างปีเป็นการเพิ่มภาระให้ตนเอง ดังนั้นครูส่วนใหญ่จึงต้องการให้มีการจัดสร้างข้อทดสอบที่ดีและเหมาะสมให้แก่โรงเรียน และต้องการได้รับข้อทดสอบจากส่วนกลาง (66 : 50)

จากผลการวิจัยของ เมตตา บุญยากกร เรื่องปัญหาการสนทนาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ครูประสบปัญหาการขาดวัสดุอุปกรณ์ในการสร้างข้อทดสอบ จึงต้องการให้มีหรือจัดสร้างข้อทดสอบที่ดีและเหมาะสมแก่โรงเรียน และต้องการได้รับข้อทดสอบจากส่วนกลาง (73 : 100 - 101)

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าจากข้อคิดเห็นของ อุทัย ภิรมย์วัน และ เพ็ญศรี รังสิยากุล นั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญชาติ เพ็งพิณิจ ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง

การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ปี การศึกษา 2511 (66 : 109 - 110) และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันตรี คุปตะวาทีน ที่ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี (74 : 71) ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า ครูมีปัญหาไม่มั่นใจในการสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตร ไม่รู้วิธีวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบต่าง ๆ และมีปัญหาในด้านกาารวัดและการประเมินผล ครูจึงต้องการให้มีการอบรม หรือสัมมนาวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล (66 : 109 - 110, 74 : 71)

นอกจากนี้ในปี พ.ศ.2523 ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของครูในจังหวัดศรีสะเกษ ก็ยังพบว่าครูมีปัญหาและความต้องการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับข้อคิดเห็นของ อุทัย ภิรมย์วัน และ เพ็ญศรี รังสิยากุล คือ จากการวิจัยพบว่า ครูไม่สามารถสร้างข้อทดสอบวัดความเจริญได้หลาย ๆ ด้าน หรือหลาย ๆ ทักษะได้ จึงต้องการได้รับข้อทดสอบมาตรฐานจากส่วนกลาง (15 : 79 - 80)

ส่วน รวงทอง คำรังสุกิจ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน พบว่า ทั้งครูและผู้บริหารมีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอันดับแรกของการจัดการเรียนการสอนคือ ครูไม่เข้าใจหลักการวัดและการประเมินผล ปัญหาที่รองลงมาคือ การวัดและการประเมินผลไม่ไ้มาตรฐาน ผลจากการประเมินผลไม่ดี ชาคิวส์ ในการทำแบบประเมินผล ไม่มีแบบประเมินผล และชาคิวส์มือการประเมินผล (75 : 117) ซึ่งสอดคล้องกับการติดตามผลการใช้หลักสูตรของ เขตการศึกษา 3 ที่ได้รายงานผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 ไว้ดังนี้คือ ในด้านกาารวัดและการประเมินผลพบว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหาความไม่เข้าใจในหลักการวัดและการประเมินผล โดยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลค่อนข้างไปในทางต่ำ จึงต้องการให้มีการ

จัดสัมมนาเกี่ยวกับการสร้างข้อทดสอบแบบต่าง ๆ และให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล ตลอดจนสร้างเครื่องมือทดสอบวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบต่าง ๆ และต้องการได้รับข้อทดสอบมาตรฐานแบบต่าง ๆ โดยจะเป็นการให้ โห้ยม หรือให้เซาก์ไค (6 : 16 - 30) และจากเอกสารการวิจัยของทางประเทศพบว่า สตรีฟเวน (Streven) ได้แสดงความคิดเห็นของเขาในสิ่งที่เกี่ยวกับปัญหาการวัดผลและประเมินผลว่า ครูส่วนมากไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการทดสอบเด็กเป็นเพราะครูขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการและวิธีปฏิบัติในเรื่องของการวัดผลและประเมินผล บางครั้งการทดสอบของครูไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน ครูบางคนมีความเข้าใจก็ไม่ได้นำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง (72 : 89 - 90)

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า ปัญหาและความต้องการของครูในด้านกาการวัดและการประเมินผลโดยส่วนใหญ่ นั้น สืบเนื่องมาจากการที่ครูขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดและการประเมินผลอย่างแท้จริง ครูจึงไม่มั่นใจในการสร้างแบบทดสอบ และประกอบกับไม่รู้วิธีวิเคราะห์ข้อทดสอบด้วย จึงทำให้การประเมินผลกลายเป็นเรื่องที่เป็นปัญหายิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูยังประสบกับปัญหาการขาดวัสดุอุปกรณ์ และคู่มือสำหรับจัดทำแบบทดสอบและแบบการประเมินผล รวมทั้งครูไม่มีเวลาในการจัดทำด้วย ก็ยิ่งทำให้ครูรู้สึกว่าการวัดและการประเมินผลเป็นเรื่องยุ่งยาก ลำบากในทางปฏิบัติยิ่งขึ้น ในที่สุดจึงไม่ค่อยปฏิบัติหรือปฏิบัติอย่างผิด ๆ ทั้งนี้ครูจึงต้องการได้รับข้อทดสอบมาตรฐานจากส่วนกลาง และต้องการให้จัดการอบรมให้ความรู้ในเรื่องของการวัดและการประเมินผล เป็นอย่างมาก

ปัญหาการสอนและความต้องการทั่ว ๆ ไปของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ

นอกเหนือจากปัญหาและความต้องการของครูดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังพบว่ายังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางด้านการบริหารและงบประมาณ ผู้ปกครอง และตัวนักเรียน ก็จะได้้นำเสนอ ดังนี้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ปัจจัยทางด้านการบริหารและงบประมาณมีส่วนสำคัญมาก่อผลกระทบหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร

ถึงที่ สาย ภานุรัตน์ กล่าวว่า ผู้บริหารมักนิยมบรรจุครูที่มีวุฒิค่าเข้าสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นแรกของการเรียนภาษาของนักเรียน โดยเข้าใจว่าเนื้อหาการสอนในระดับนี้ง่าย ครูที่มีวุฒิสูงกว่าเด็กเพียงเล็กน้อยก็สอนได้ ฉะนั้นจึงปรากฏว่า การสอนภาษาอังกฤษมักไม่ค่อยได้ผลดีนัก เด็กอ่านออกเสียงผิด ๆ เป็นนิสัยติดตัวที่ยากจะแก้ไขได้ และเป็นผลสืบเนื่องมาถึงการเรียนชั้นสูงขึ้น ทำให้ครูต้องมานั่งแกงข้อผิดพลาดที่มีมาตั้งแต่ต้น (76 : 117)

ส่วน กานดา ณ ถลาง กล่าวว่า บางครั้งจะพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหาร เช่น ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ไม่สนับสนุนงบประมาณ ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร งบประมาณหรือกิจกรรมด้านนี้มักไม่ได้รับการเอาใจใส่ จึงทำให้ขาดงบประมาณในการจัดหาหรือจัดซื้ออุปกรณ์การสอน ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่สู้จะได้ผลดีนัก และบางครั้งผู้บริหารมักไม่อนุญาตให้ครูสอนภาษาอังกฤษไปเข้ารับการอบรมตามควร เพราะไม่อาจหาครูสอนแทนได้ และเกรงว่าจะสิ้นเปลืองงบประมาณ (6 : 14) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุตัย ภิรมย์ริน ที่ทำการวิจัยเรื่องภาวะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในภาคการศึกษา 10 พบว่า บางโรงเรียนมีจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ และผู้บริหารบางโรงเรียนกำหนดเวลาสอนให้แก่ครูมากเกินไป เช่น ให้สอนเกิน 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งมีผลกระทบให้การสอนของครูไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และยังพบว่าครูสอนภาษาอังกฤษไม่ได้รับการฝึกอบรมเทคนิควิธีสอน ตลอดจนในผู้ความรู้ต่าง ๆ ของวิชาภาษาอังกฤษอย่างทั่วถึง เพราะผู้บริหารบางโรงเรียนไม่สนับสนุนเพราะเกรงไปว่าจะไม่มีครูสอนแทน และไม่มีงบประมาณในการส่งไปฝึกอบรม นอกจากนี้โรงเรียนยังขาดงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการสอนและในการจัดทำข้อทดสอบ ดังนั้นครูจึงต้องการให้มีการสัมมนาหรืออบรมให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษทุก ๆ ปีอย่างทั่วถึง ต้องการทุนเพื่อไปศึกษาต่อในต่างประเทศ ต้องการได้รับงบประมาณมากขึ้น (14 : 19 - 23)

ส่วนปัจจัยอื่นที่เป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือ ปัจจัยทางด้านผู้ปกครองนักเรียน ถ้ามองเพียงผิวเผินก็ดูไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรมากนัก แต่จากการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีส่วนที่ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเช่นกัน ถึงที่

อุทัย ภิรมย์กับ วิจัยพบว่า ผู้ปกครองไม่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความไม่เข้าใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ บางครั้งจึงไม่สนใจเอาใจใส่ว่าบุตรหลานของเขามีอุปสรรคในการเรียนครบถ้วนหรือไม่ บุตรหลานของตนไม่ได้ไปเรียนก็ไม่ได้สนใจไต่ถาม หรือบางครั้งไม่ได้เอาใจใส่ดูแลว่านักเรียนของมีกำบ้านหรือไม่ ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองบางคนไม่มีความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษ จึงไม่สามารถให้คำปรึกษา แนะนำ แก่นักเรียนได้ เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการทำแบบฝึกหัด (14 : 19 - 23) จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

สำหรับปัจจัยสำคัญประการสุดท้ายที่เป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือ ตัวนักเรียนเอง ทั้งนี้เพราะความไม่สนใจในการเรียนการสอนของนักเรียนเองเป็นสำคัญ ทั้งที่ กานดา ณ อดุลยกุล กล่าวว่า ปัญหา การสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้ผลประการหนึ่งนั้นมาจากตัวนักเรียนเองเป็นสำคัญ ซึ่งพบว่านักเรียนไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะอาจมองไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียน ไม่แรงในจุดประสงค์ของการเรียนหรือเรียนเพียงเพื่อตามใจผู้ใหญ่ (6 : 14)

นอกจากนี้ ศรีวิชัย สุวรรณนิกิต ยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากตัวนักเรียนเองว่า เป็นเพราะนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกฎและวิชาภาษาอังกฤษ หรือเป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่มากนัก และนักเรียนไม่รู้จักช่วยตัวเอง คอยแกล้งให้ครูเป็นฝ่ายให้แค่นี้เพียงผู้เดียว เมื่อเรียนเสร็จไม่วันหนึ่ง ๆ ไม่เคยทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วอีกจึงทำให้ลืม เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ จึงจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ดังนั้นถ้านักเรียนขาดความสนใจเป็นพื้นฐานแล้ว ก็มีแนวโน้มที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จได้เช่นกัน (42 : 74 - 76)

จากปัญหาการสอนและความต้องการทั่ว ๆ ไป ของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น กล่าวโดยสรุปได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปของครูนั้น เกิดจาก

ปัจจัย 3 ประการคือ ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากการบริหารและงบประมาณ ปัญหาที่เกิดจากตัวผู้ปกครอง และตัวนักเรียน กล่าวคือ ผู้บริหารไม่สนใจและไม่สนับสนุนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เช่น การจัดครูที่มีวุฒิไม่เหมาะสมเข้าสอน การไม่ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาอบรมเพิ่มเติมตามความเหมาะสมและความจำเป็น ส่วนงบประมาณนั้นมักไม่ค่อยได้รับการเอาใจใส่จากผู้บริหาร ทำให้หมวดวิชาภาษาอังกฤษไม่มีงบประมาณเพียงพอในการจัดหาหรือจัดซื้ออุปกรณ์การสอนไว้ใช้ ส่วนปัญหาผู้ปกครองนั้น เกิดจากผู้ปกครองไม่เข้าใจและไม่เห็นความจำเป็นของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งไม่มีความรู้ที่จะสนับสนุนหลานของตนด้วย จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การเรียนของนักเรียนไม่ไต่ผลเท่าที่ควร ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียนเองนั้น เป็นเพราะนักเรียนไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียน และไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียน พื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษไม่ตั้งเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชา รวมทั้งนักเรียนขาดความสนใจที่จะเรียนอย่างแท้จริง ดังนั้นครูจึงต้องทำให้มีการสัมมนาหรืออบรมให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษทุก ๆ ปีอย่างทั่วถึง ทั้งการทุนเพื่อไปศึกษาคือในต่างประเทศ ทั้งการได้รับงบประมาณมากขึ้น

จากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การเรียน และการวัดและการประเมินผล ตลอดจนปัญหาการเรียนการสอนทั่วไปของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษก็กล่าวแล้ว พอสรุปได้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษประสบปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนก็กล่าวเสมอมา จึงทำให้ครูต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งการการนิเทศการสอนในเรื่องต่าง ๆ ก็กล่าว เพื่อช่วยปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และรวมทั้งความช่วยเหลือในกรณีอื่น ๆ ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ดังนั้น จากข้อคิดเห็นและผลการวิจัยของนักวิชาการทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่รวบรวมมานี้ ได้ให้ความเข้าใจแนวทางในการสร้างเครื่องมือเพื่อสำรวจ

ความต้องการการนิเทศการสอนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา
ตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เป็นอย่างดี ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำข้อคิดเห็นเหล่านี้มาใช้
เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้กับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในเขตการศึกษา
12 ก่อไป



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย